

Lásd még Hecht, *i. m.*, 178–183. o. Szemelvények a tárgyalási jegyzőkönyvből és mindkét fél bizonyítékaiból: Shalom Rosenfeld: *Tik pelili 124. Mishpat Grünwald–Kasztner* (A 124. bűnügy. A Grünwald–Kasztner ügy). Karni Publishing Company, Tel-Aviv, 1955, valamint Emanuel Porat: *Hamishpat hagadol. Parashat Kasztner*. (A nagy per. A Kasztner-ügy.) Or Publishers, Tel-Aviv, 1955.

166. Három fegyveres támadóját – Joseph Menkest, Zeev Eksteint és Dan Shemert – életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték 1958. január 7-én. *The New York Times*, 1958. január 8. Hecht szerint Ekstein – aki a halálos lövést leadta – néhány hónappal a merénylet előtt még az izraeli kormány hírszerző szolgálatának fizetett titkosügynöke volt. Ez sok találgatásra adott alkalmat egy esetleges összeesküvésről Kasztner elhallgattatására, tekintve hogy Kasztner személye nyilvánvalóan tehertéllé vált bizonyos izraeli politikai körök számára. Lásd Hecht, *i. m.*, 208. o.

167. *Arar pelili 232/55. Beirur shel hamearer: Hayoetz hamishpati lememshala neged hamegir: Malkiel Grünwald*. (A 232/55. sz. polgári fellebbezési ügy. A főállamügyész fellebbezése Malkiel Grünwald vádlottal szemben.) Mifal Haschichpul shel Histadrut ha'Studentim shel ha'Universita Haivrit, Jeruzsálem, 1957, 201. o. Tartalmazza Shimon Agranat (1–129. o.), Moshe Silberg (130–163. o.), Itzak Olshan (164–174. o.), Z. Chesin (174–197. o.) és D. Goitein (197–201. o.) véleményét.

168. *Uo.* Lásd még Hecht, *i. m.*, 272. o.

169. Lásd például Tamir: *Habakasha lekiyum diyum-chozer bemishpat Kasztner* (Perfelújítási kereset a Kasztner-ügyben.), benyújtva 1962. július 22-én. (Stencilezve, oldalszámozás nélkül, a jeruzsálemi Yad Vashem tulajdonában.)

170. Haifai egyetem, Történettudományi Kutatási Központ, H3h27-A.M.E. 2/15. akta. Hasonló nézetének adott hangot Marton Ernő egy bíróhoz írt levelében, amelyben a továbbiakban azt találgatta, milyen pszichológiai okok indíthattak arra egyes tanúkat, hogy Kasztner ellen valljanak. *Uo.*, H3h26-A.M.E. 2/2. akta.

171. Lásd például Dov Dinur bevezetését a Kasztner-jelentés héber kiadásához (141. jegyzet).

172. Hannah Arendt: *Eichmann in Jerusalem*. Viking, New York, 1963, 117–118. o. Kommunista történészek, újságírók és propagandisták a cionizmus és kozmopolitizmus elleni kampány megindítása – 1948 vége – óta szívesen hivatkoznak a Kasztner-ügyre. Különösen dühödt propaganda hadjárat folyt a Szovjetunióban, ahol könyvek tömkelege jelent meg a „cionizmus ördögéről”. Lásd például Jurij Ivanov: *Caution: Zionism!* Progressz, Moszkva, 1970, 174. o. További részletek a Szovjetunió magatartásáról a zsidókkal szemben a háború alatt a 10. és 31. fejezetben.

173. Az 1939-ben megtartott választás eredményei alapján a Cionista Kongresszusban négy helyet kapott a Mizrahi, három az Általános Cionisták, három a Hásómér Hácáir és egyet az Ichud.

174. Lásd Brand 1943. július 28-i, Barlashoz írt levelét. Beit Lohamei Hagetaot, 1. k. Hungaria, U153. dok.

175. További részletek a Palesztina Hivatallal és a Krausszal kapcsolatos nehézségekről Komoly 1943. augusztus 25-i, Barlashoz írt levelében, Központi Cionista Archívum, Jeruzsálem, S26/1190a/b. Lásd még a Brand és az Ichud többi képviselője által aláírt memorandumot (1943. november 10.), amely tiltakozás Krausz önkényes hivatali ügyintézési módszere ellen. Beit Lohamei Hagetaot, 2. k. Hungaria, U328. dok. Krausz munkastílusát kritikával illette az 1944. február 27-én megtartott Erdélyi Cionista Konferencia is. Marton: *A Svájcba 1944 augusztusban...*, *i. m.*

176. Bírálói szerint Krausz a két hivatali helyiség egyikében egymaga dolgozott, és 10 órára járt be. A másik helyiségben rendszerint ügyfelek százai tolongtak. Ilyen